

הקאסיושות והיאוש

בזול?

כוס תה. העובדים ממחרים להסתלק לבתי הם מוקדם ככל האפשר, כדי להיות עם משפחותיהם במיקרה של הפגזה. חוסר מזל הוא מחלה מידבקת. קריית-שמונה היא עיירה ללא טיפת מזל — בכל. כמו בית-שאן, היא סובלת לא רק מהי קטיושות מבחוק, אלא גם ממאבק מרמפי נים — מאבק המחבל בחיי התקינים. בלילות, כאשר החושבים יושבים בבתיים ופוחזים מהפגזה, עוסקים מנהיגי העיירה והפוליטיקאים שלה בכישול שרוריות. בעיירה שני יריבים לראשות המועצה, העומדים בראש שני מחנות. שום קואליציה מקיראל-קיר לא תצליח לחסל יריבות זאת. היא רק הקפיאה אותה. דויד מורה מייצג את הסימה למען קריית-שמונה, וזכה באלימים מתוך 5000 בעלי זכות הבחירה בבחירות האחרונות. אשר נורי, איש רפ"י לשעבר וראש המערך

קריית שיעמום שלוש בנות טיפסערה אלו סובי לות מהמגיפה הפוצה בקריית שמונה: השיעמום והבטלה. כשאר בני גילן, הן מסתובבות באפס מעשה, אפס מטרה, אפס יוזמה, ביקשו מכת העולם הזה לצלם אותן — "סתם ככה", בשביל לשובור את השיעמום, הן אמרו. אחד המחזלים בהם מואסם נורי הוא הזנחת הנורע עיירה זו.

דאג נורי לבנות מיקלטים כמות. הטחה אחרת: כיצד יכול נורי לתבוע את ראשות המועצה כשהוא אינו יכול להציג אפילו תעודת סיום של בית-ספר עממי. מוכן שהאשמות כאלו פופולאריות מאוד בקרב כל קהל בוחרים, עד כדי כך פופולאריות, שבפני כתב העולם הזה התייצב אחד התושבים, אשר שמו וכתובתו שמורים ב"מערכת, והצהיר בנוכחות עדים כי הוא מוכן לחתום על התחייבות לתרום אלפים ל"י אם יגלה נורי את סיבת שיחרורו מצה"ל וממילואים — ואלפים נוספות אם יצליח להציג תעודה כי סיים בית-ספר עממי. אולם האשמות אלו הן שוליות, נועדו יותר לעשיית רושם מאשר לגרימת נזק ממשי. לגרימת נזק רציני יותר נועד מכתב ענק, בן כחמשת אלפים מילה, ששלח דוד מורה, לאחר שנכנס לתפקידו כראש המועצה, לפרקליט מהוז חיספה והצפון. במכתב זה בפרט מורה רשימה ארוכה של עבירות פליליות שבוצעו לדבריו עליוני נורי ואחרים, בעת שנזרי היה ראש המועצה בפניו. מכתב זה הועבר באפריל 1969 על-ידי פרקליט הצפון למשרת צפת לשם חקירה בתלונה. לדברי נורי, הוא לא ראה מימיו את מכתב התלונה, אינו יכול משום כך להגיב על האשמות הכלולות בו. עם פירוטם כתבה זו (ראה מיסגרת) יתאפשר הדבר בידי. העתק המכתב נמצא עתה במערכת.

שניים, בתיחך השלישי, התפוצצה בשערורייה שהרעשה את כל הארץ, הצריכה את התערבותם של גולדה ודיין. נורי הוא איש עסקים משגשג, שהתחיל בלא-כילום לפני כעשרים שנה והגיע כיום לרבות וגדולות. בין עסקיו: חברה מקומית לעבודות עפר, חולץ, ומלון שהוא מקים בהשקעה של חצי מיליון ל"י, לדבריו, ללא כל מילחה ממשלתית. לדבריו, מתנכל לו מורה מקינאה על הצלחתו. "לוא היה שמץ אמת בהאשמותיו של מורה, הי כבר מגישים נגדי משפט", אמר נורי. "מצפוני נקי. זה שמונה שנים שרודפים ומשמיצים אותי, התייעצתי עם עורך-דין אמר להגיש משפט על הוצאת דיבה, אבל הוא יעץ לי נגד. הוא אמר לי שאראה מה קרה במשפט מלחיי. בין הרדיפות שמהם סובל נורי: שאלתו החודרת ונשנית מזה שנים של יריבו מורה — שהוא, אנכי, מורה במקצועו; למה לא גויס נורי לצבא אפילו ליום אחד כל ה"שנים, שאלה זו פופולארית מאוד בקריית-שמונה, תשובתו הזוקת של נורי: "זה ענייני הפרטי ואיני חייב לגלותו, אפילו כי איש ציבור. שישאלו את הרמטכ"ל מדוע צה"ל שיחרר אותי".

כיום, זכה ב-1750 קולות. בין שניהם נמר צא האיש החזק בעיירה, אברהם אלונה, כוחו נובע משני הכיסאות עליהם הוא יושב: מוכיר מועצת הפועלים וחבר המועצה המקומית מטעם המערך. היריבות בין ה

התעשרות בעזרת המישרה?

חוק (עונש: עשר שנות מאסר); הגיש ל"צה"ל, עבור עבודות שביעשה החברה שלו, חשבונות לא נכונים; קיבל תשלום פעמיים עבור אותה עבודה; הוציא כספים מתקציב המועצה ללא אישור חוקי; נתן הלוואות מ"כספי הציבור ללא אישור חוקי; הסתמש במכונות המועצה ובנהגה לעסקיו הפרטיים; לקח לעצמו רכוש המועצה וסירב להחזירו. הפסל יגאל תומרקין, שהקים עבור המועצה קיר אמנותי, הגיש על עבודתו זו חשבון בסך 3000 ל"י. נורי העלים את זה חשבון מדיעת חברי המועצה, העביר הח"סה לשלם לאמן 5000 ל"י.

נאשם נורי

● נזרי חתם על מיסמכים מזוייפים, הרשה לחברתו להקים בניינים ללא רשיון, בניגוד לחוק, עבר על החוק בפריטים רבים נוספים בכל הקשור לזכויות חברתו במיכ"ר זים רבים לאטפקת אדמה חקלאית, בניית גני ילדים, הקמת מיגרש כדורגל, סלילת כבישים ומיזרכות, ועוד כהנה וכהנה. ● נזרי קיבל מהמועצה כספים שלא כי

הפועלה. זאת, לאחר שהכל יודעים כי בין כל מנהיגי כוחות הברית היה דהגול היחיד די שאל דע כלל את תאריך הפלישה. ולסיכום, הגדרה של גנרל ואיגלאני על דהגול: "איש צבא שאינו חייל, קאחולי שאינו נוצרי, מעמיד-פנים צמאדם שיתגלה בסופו של דבר כמטמטם גמור".

כראי? להיות נגד. הנקודה היהודית צפה גם היא מדי פעם בפעם. למשל, האם ידוע לכם שמהנהיג המפכת הסטודנטים היו ברנשים בעלי שמות כמו כהן-בנדיט, גליקסמן, הרצברג, מגדל, לייבוויץ, שחרץ וכדומה? אם לא, פאירפיט מוכן להזכיר לכם, בתוספת ציון: "היהודים מטיבים להרוס מיסגרות: ישו שם קץ לעולם הע"י תיק, מארקס הרס את הנצרות, מארקוזה חוסר בור לגליל הקאפיטליזם והקומניזם".

בקיזור, צרפתיים הוא קטלוגי-חי של כל המחלומים שיכול היה רוגיה פאירפיט למ" צוא במולדתו ובמשרתים השונים שעברו עליה. אילו היה דהגול עדיין בשלטון, קרוב לחדאי שהיה מעמידו לדין. (פאירפיט מצייץ בהבלטה רבה, שבשמונים ושתיים הי שנים שקדמו לדהגול נתבעו תשעה אנשים לדין על פגיעה בכבוד השלטון, ואילו ב"אחז-עשרה השנים של דהגול, עלה מיס"ס פרם לשלוש-מאות וארבעים ושבעה).

הספר יצא לאור, אבל קשה לומר שיש בו משהו לטובת מישוה. כנראה ש פאירפיט גילה כבר את הסוד: כשאתה נגד, אתה מוכר הרבה יותר ספרים מאשר כשאתה בעד.

ששרי-המשפטים החדש בממשלה, הלא הוא דברה עצמו, היה מעורב בפרשה. קובאץ נשלח בחשאי לספרד אחרי שהכטיח לשתוק. ועוד בהקשר לאלג'יר, מסתבר שדהגול גילה היבה רבה כלפי כל אלה אשר עזרו לו להוציא לפועל את המשפטים של מני היגי א.א.א.א. ואת אותה השופט אשר שלח כמה מהם אל המתה, הוא העלה בדרכה, על-אף העובדה שאשתו ופילגשו השוודית נהגו להחליף מהלומות בציבור והוא עצמו האשם בהפרת הבטחת נישואין.

דהגול? — מפורסם. זאת רק הקדמה למה שיש לפאירפיט לומר על דהגול. "על אף שמו ידוע לכל שאין בו טיפת דם אצילי, וזו סופר עלוב שהמיט אסון על צרפת, ומה אפשר בעצם לצפות ממי ש כתב עוד לפני שישים וחמש שנה דרמה בתרונות? את אימרתו המפורסמת ביותר במלחמת-העולם-השנייה, "צרפת נוצחה ב" קרב אך לא הפסידה את המלחמה" גנג מתוך מחזה בשם "דאן ד'ארק של רנה בריואנו". וכאן מתחיל פאירפיט לצטט את רים. הארוולד וילסון מספר שדהגול גילה בפניו דאגתו לאפשרות מלחמת-עולם-שלי שית, אשר הייבת לפרוץ לאחר שהרוסים פסקו לבקש את עצותיו. נשיא איטליה לשעבר גרונוקי, מגלה שדהגול הרגיע או-תו: "אין לך מה לחשוש לגורל אירופה. אירופה זו אני." ואילו מן הבית הלבן, הגיע הסיפור על מברק של דהגול, ביום השנה לפלישת כוחות-הברית לנורמנדיה, מברק בו הוא מודה לאייזנהאואר על שיתוף

דהגול עצמו. שנה לפני עלייתו לשלטון, תכננו אנשיו לרצוח את הגנרל סאלאן, מנהיג א.א.א.א. באלג'יר, כדי לגרום לת-סיסה. היוזם היה לדברי פאירפיט משל דברה, והמוציא לפועל, סוכן חשאי אלמרי ני בשם הובאץ. המזימה נכשלה, ודברה רץ אל פרנסואה מיטראן, שריהמשפטים באותה תקופה, בבקשה שלא יחקור בפרשה. בסופו של דבר זכה לחנינה דווקא מן השר לענייני אלג'יר באותה תקופה. לאחר עליית דהגול, הובא הסוכן קובאץ למשפט, והוא הציל את עורו רק אחרי שאיים לגלות יהודים.

דהגול

המשמרה מאזינה לשיחות. הכל-כלה הצרפתית זוכה גם היא למנת חלקה. "אתה מרויח יותר מן הרבית של כסף שאתה מפקיד בנק שוויצרי, מאשר ממפעל שאתה מחזיק בצרפת. שלא לדבר על הי צרות שיש לך עם איגודי הפועלים. כשי כספך מופקד היטב, אתה יכול להסתובב בשאנזאלייה ברוגס-רויס שלך, בדיוק כפי שמהגיגי האיגודים מטיילים להנאות במכו ינות רוטיות מפוארות בכל פעם שהם יוצאים לחופשה בברית-המועצות." וסיבת נטילתו של אנטואן פיני בשנת 1957 מן השלטון, מסביר פאירפיט, נעוצה בגורם אחד: הוא איים לחקור ביסודיות את טיבן של ההשקעות הממשלתיות למיניהן. כאשר הועלתה הצעה דומה בימי דהגול, היא הוס"רה מיד מן הפרק. וכמובן, בראש כל שערוריה, ישע לו